

Arrest

Nr. 28 293 van 3 juni 2009
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 30 maart 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 maart 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 april 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat VAN CUTSEM loco advocaat C. LEJEUNE en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Congolese nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 6 juni 1955 te Kinshasa (Democratische Republiek Congo). In 1972 leerde u uw toekomstige echtgenoot Miguel Tandu (o.v. 6131746, CG 07/13989) kennen. In 1974 verhuisden jullie samen naar Angola. Jullie kregen samen drie kinderen en adopteerden het dochtertje van de broer van uw man, Rosa Domingas Tandu (o.v. 6145846, CG 07/14926). Uw man en u waren handelaars. Uw echtgenoot kocht de goederen aan en u ging ze verkopen op de markt. Op 14 juli 2008 vielen mannen van de veiligheid 's nachts jullie huis binnen. Ze waren op zoek naar uw man. Uw echtgenoot werd meegenomen. Het enige dat de mannen zeiden was dat uw man één van hen was. U besloot samen met uw zoon Merveille de wagen te volgen waarin uw man meegenomen werd. Onderweg werden jullie echter tegengehouden. Jullie wagen werd in beslag genomen en er ontstond getrek en geduw. Uiteindelijk vluchtten u en uw zoon in verschillende richtingen weg. Sindsdien hebt u uw zoon niet meer weer gezien. U besloot naar het huis

van een vriendin te gaan omdat u bang was om terug naar huis te keren. Uw vriendin ging bij u thuis kijken wat er aan de hand was. Ze trof er politie aan en uw dochter Rosa was nergens te bespeuren. De daaropvolgende maanden bleef u bij uw vriendin logeren. Via via vernam ze echter dat uw echtgenoot en uw dochter Rosa zich in België bevonden. In januari 2008 reisde u van Angola naar België om uw man en uw dochter te vervoegen. Op 9 januari 2008 vroeg u te Brussel bij de Dienst Vreemdelingenzaken asiel aan.

B. Motivering

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat daar u verklaarde de Congolese nationaliteit te hebben uw asielaanvraag en uw eventuele vrees voor vervolging of risico op het lijden van ernstige schade ten opzichte van uw land van herkomst, namelijk de Democratische Republiek Congo dient geëvalueerd te worden. Uit uw verklaringen komt echter duidelijk naar voor dat u geen problemen had in Congo en dat er geen enkele reden is waarom u niet terug naar Congo zou kunnen gaan (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal, dd.21 november 2008, hierna CGVS, pp.6-7). U stelde enkel dat u een groot deel van uw leven in Angola gewoond hebt en dat u uw echtgenoot niet kan achterlaten (zie verhoorverslag CGVS, p.6). **Verder baseert u uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw dochter Tandu Rosa Domingas (ov 6145846, CG 07/14926) in hoofde van uw echtgenoot Tandu Miguel (ov 6131746, CG 07/13989) en blijkt uit uw verklaringen dat de problemen van uw echtgenoot aan de basis liggen van uw vlucht uit Angola.**

Er dient opgemerkt te worden dat u er voor het Commissariaat-generaal niet in slaagde aannemelijk te maken dat uw man vervolgd zou worden door de Angolese autoriteiten. U vertelde dat mensen van de veiligheid jullie huis binnenvielen en uw man meenamen (zie verhoorverslag CGVS, p.6). U slaagde er echter niet in te verduidelijken wat uw echtgenoot verweten werd, waarom hij aangehouden werd en waarom hij meegenomen werd (zie verhoorverslag CGVS, p.6). U stelde enkel dat de mensen van de veiligheidsdiensten zeiden dat uw echtgenoot één van de hunne was (zie verhoorverslag CGVS, p.6). U kon hierover verder echter evenmin enige uitleg geven (zie verhoorverslag CGVS, p.6). U zei dat uw echtgenoot handelaar was en dat hij daarnaast geen andere activiteiten meer had (zie verhoorverslag CGVS, p.4). Toen u door het Commissariaat-generaal gevraagd werd of u na de aanhouding van uw man niets ondernam om meer te weten te komen betreffende de problemen van uw echtgenoot, repliceerde u dat u bang was en dat u geen kracht meer had om hierover vragen te gaan stellen (zie verhoorverslag CGVS, p.6). Desondanks is het op zijn minst bedenkelijk te noemen dat u na de aanhouding van uw echtgenoot gedurende meer dan vijf maanden bij uw vriendin verbleef zonder enige poging te ondernemen om meer te weten te komen over de problemen van uw man (zie verhoorverslag CGVS, p.5). Redelijkerwijs mag van u als echtgenote toch verwacht worden dat u op zijn minst zou trachten te weten te komen wat de redenen waren waarvoor de Angolese autoriteiten uw man zouden vervolgen, alvorens jullie land van herkomst te verlaten met het oog op internationale bescherming. Dit is hier duidelijk niet het geval.

Ook uw dochter Tandu Rosa Domingas (CG 07/14926) kon niet meer details verschaffen omtrent de beweerde vervolging door de Angolese autoriteiten van uw echtgenoot.

U stelde bovendien dat u vreesde aangehouden te zullen worden omwille van de problemen van uw echtgenoot (zie verhoorverslag CGVS, p.6). U bracht echter geen enkel element aan dat erop zou kunnen wijzen dat de Angolese autoriteiten u inderdaad zouden willen aanhouden. In tegendeel, toen de mensen van de veiligheidsdienst uw man kwamen halen namen ze u niet mee en ook nadien toen u tegengehouden werd door de politie terwijl u de wagen van de veiligheidsdienst achtervolgde werd u niet aangehouden (zie verhoorverslag CGVS, p.5). U stelde enkel dat jullie huis bewaakt werd (zie verhoorverslag CGVS, p.6) maar ook hieromtrent verschaftte u niet meer details.

U was niet in het bezit van enig document dat een controle van uw identiteit en uw reisweg mogelijk maakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Migratie- en Asielbeleid op het feit dat de gezondheidstoestand van uw echtgenoot, Miguel Tandu (o.v. 6131746, CG 07/13989) die zich tevens in België bevindt, uw permanente zorg vraagt .”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204).

2.2.1 Verzoekster voert de schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980, artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, alsook een schending van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de algemene zorgvuldigheidsplicht, gesteund op het feit dat verweerder een manifeste beoordelingsfout zou begaan hebben.

Verzoekster werpt op dat haar asielaanvraag gekoppeld aan deze van haar echtgenoot behandeld dient te worden gezien het principe van familie-eenheid gerespecteerd dient te worden. Zij verwijst hierbij naar het Handboek van het UNHCR over procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus en naar artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (verder: EVRM).

Verzoekster benadrukt dat zij en haar dochter R. hun asielaanvragen baseren op de vervolging waarvan haar echtgenoot het slachtoffer is geweest en op de vervolging die zij ook, als naaste familie, riskeren.

Zij stelt dat uit het gehoor blijkt dat zij in detail heeft uitgelegd wat er gedurende de nacht van 14 juli 2007 is gebeurd en dat haar verklaringen overeenkomen met die van haar dochter. Zij herhaalt omtrent de redenen van de vermeende aanhouding van haar echtgenoot dat de soldaten zeiden dat hij “*één van de hunne was*” en dat ze “*hen allen zouden meenemen*”, alsook: “*toen ik vroeg waarom, antwoordden zij dat mijn man tot hun groep behoorde, dat hij hen informatie gaf*”. Verzoekster werpt op dat zij steeds op de markt was en geen zicht had op wat haar man overdag deed en op eventuele andere activiteiten die hij had, waardoor haar niet kan verweten worden hierover geen precieze informatie te kunnen verschaffen. Zij stelt dat hij hierover nooit met haar sprak, wellicht om haar te beschermen.

Verzoekster voert aan dat het niet correct is te stellen dat zij na zijn aanhouding niets ondernomen heeft om er meer over te weten gezien zij de wagen waarin haar echtgenoot werd weggebracht heeft achtervolgd, waarbij zij door een tweede jeep gestopt werd en bedreigd werd gefusilleerd te worden, waarna ze bij een vriendin kon onderduiken. Zij zou meerdere malen aan deze vriendin gevraagd hebben om thuis langs te gaan om te begrijpen wat er gaande was. Deze kreeg echter schrik omwille van haar aanwezigheid bij haar thuis, waardoor zij ook vroeg dat verzoekster zich verborgen zou houden.

Omtrent de medische toestand van verzoeksters echtgenoot, werpt zij op dat de gezondheidsproblemen reeds voor zijn aanhouding aanwezig waren, verbonden aan een hoge bloeddruk en diabetes. De ernst van zijn toestand bij aankomst in België zou derhalve kracht bijbrengen aan het relaas dat hij zwaar afgetakeld werd toen hij huis aangehouden werd en zou laten vermoeden dat gefolterd werd tijdens zijn detentie. Dit zou hun vrees voor vervolging door de autoriteiten omwille van ondergrondse politieke activiteiten van de heer T. geloofwaardig maken.

Verzoekster geeft aan eveneens een persoonlijke vrees te koesteren omwille van de problemen van haar man gezien zij verbaal en fysiek aangevallen werd en bedreigd werd toen ze door militairen tegengehouden werd tijdens de achtervolging. Tevens zou het familiehuus bezet zijn door soldaten.

2.2.2. Verzoekster brengt geen begin van bewijs bijbrengt omtrent haar identiteit en reisweg, hetgeen een negatieve indicatie inhoudt voor haar geloofwaardigheid.

De bestreden beslissing wijst terecht op het feit dat verzoeksters asielaanvraag beoordeeld dient te worden ten aanzien van de Democratische Republiek Congo, het land waarvan zij de nationaliteit bezit. Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde zij uitdrukkelijk dat zij in Kinshasa geen problemen heeft gekend en het voor haar mogelijk is naar daar terug te keren. Verzoekster gaf enkel aan dat ze niet kon terugkeren naar Congo omdat zij heel haar leven in Angola gewoond heeft en haar man niet kan achterlaten (administratief dossier, stuk 5, p. 6). Verzoekster laat deze motivering geheel ongemoeid, zodat deze als niet-betwist en vaststaand wordt beschouwd. Verzoekster toont derhalve niet aan dat zij ten aanzien van Congo een gegronde vrees voor vervolging koestert. Ter zitting bevestigt verzoekster tevens dat zij geen vrees voor vervolging heeft ten aanzien van de Democratische Republiek Congo.

Verweerder doet terecht gelden dat de bestreden beslissing geen uitspraak doet over de toepassing van verwijderingsmaatregelen, zodat bezwaarlijk kan worden gesteld dat deze een schending van artikel 8 EVRM zou inhouden.

Waar verzoekster aanvoert dat haar asielaanvraag gekoppeld dient te worden aan deze van haar echtgenoot, kan worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvragen van verzoekster en haar echtgenoot wel degelijk samen in ogenschouw werden genomen. Te dezen dient echter te worden opgemerkt dat verzoekster een andere nationaliteit heeft dan haar echtgenoot.

Ten overvloede dient aangaande haar voorgehouden feitenrelaas, in acht genomen dat haar echtgenoot blijkens het administratief dossier omwille van medische redenen niet te horen is, te worden gewezen op de paragrafen 206 - 212 van het UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status van 1992, in het bijzonder naar paragraaf 210, waarin wordt aangegeven dat wanneer informatie omtrent de feiten waarop een asielaanvraag gebaseerd is omwille van psychologische (medische) problemen niet op normale wijze kan verkregen worden van de kandidaat-vluchteling zelf, het aangewezen is deze informatie op een alternatieve manier te bekomen, bijvoorbeeld via familieleden.

Verzoekster herhaalt in het verzoekschrift haar eerdere verklaringen omtrent de vermeende aanhouding van haar echtgenoot op 14 juli 2007, hetgeen echter geenszins volstaat om de bestreden motivering omtrent de vaagheid van deze verklaringen te ontkrachten. Dat zij steeds op de markt was en haar echtgenoot haar wellicht wilde beschermen door niets te zeggen kan evenmin als afdoende verklaring worden aanvaard. Van verzoekster, die beweert vervolging te vrezen omwille van de activiteiten van haar echtgenoot, met wie zij toen reeds 35 jaar gehuwd was, mag immers redelijkerwijs verwacht worden dat zij hierover toch enige concrete gegevens aanbrengt, minstens dat ze aantoonde ernstige pogingen te hebben ondernomen om zich te informeren omtrent de redenen van diens aanhouding. Verzoekster zou de wagen waarin haar echtgenoot meegenomen werd hebben gevolgd en aan de vriendin bij wie ze verbleef na de feiten tot januari 2008 gevraagd hebben om naar het huis te gaan kijken, maar verklaarde verder dat zij gedurende deze vijf maanden niemand opgezocht had die mogelijk meer kon weten over de problemen van haar man omdat ze geen kracht meer had om dit te vragen en bang was (administratief dossier, stuk 5, p. 6). Verweerder beschouwt dit terecht als een gebrek aan interesse, hetgeen afbreuk doet aan de ernst van haar voorgehouden vrees. Wat betreft verzoeksters vermeende persoonlijke vrees voor vervolging, dient te worden opgemerkt dat hoewel de Angolese autoriteiten volgens haar relaas meerdere malen de kans hadden om haar aan te houden, dit nooit gebeurd is en zij evenmin concrete elementen aanbrengt waaruit zou kunnen afgeleid worden dat zij dergelijke aanhouding zou moeten vrezen. Ze herhaalt weliswaar dat ze vernomen heeft dat haar huis bewaakt zou worden door soldaten, doch blijft in gebreke hierover meer duidelijkheid te verschaffen.

Inzake de door verzoekster bijgebrachte attesten omtrent met de medische toestand van haar echtgenoot, dient te worden opgemerkt dat hiermee de geloofwaardigheid van het relaas geenszins wordt aangetoond, gezien dergelijk attesten geen uitsluitel geven over de oorzaak van de hierin vermelde problematiek.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de Commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekster tijdens de gehoren de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Commissaris-generaal heeft haar asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met

inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

De motivering van de bestreden beslissing, die pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, wordt door verzoekster niet op afdoende wijze weerlegd en wordt door de Raad overgenomen.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

2.3.1. In ondergeschikte orde vraagt verzoekster de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Zij voert de schending aan van artikel 48/4, §2, b van de voormelde wet van 15 december 1980, alsook een schending van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de algemene zorgvuldigheidsplicht, gesteund op het feit dat verweerder een manifeste beoordelingsfout zou begaan hebben. Zij werpt op dat haar echtgenoot in Angola onmenselijke en vernederende behandelingen heeft ondergaan, die een belangrijke stoornis van alle cognitieve en mentale functies heeft veroorzaakt. Verzoekster vreest op haar beurt slachtoffer te zijn van mensonwaardige behandelingen en meent dat zij in geval van terugkeer een reëel risico loopt hieraan onderworpen te worden.

2.3.2. Verzoekster baseert haar vraag om subsidiaire bescherming op dezelfde feiten als deze welke de grondslag vormen van haar asielrelaas. Gelet op haar Congolese nationaliteit, alsook op bovenstaande vaststellingen omtrent haar voorgehouden vrees ten aanzien van de Angolese autoriteiten (zie sub 2.2.2) en de overige elementen in het administratief dossier, toont verzoekster niet aan dat er in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de voormelde wet van 15 december 1980.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.